

[Korsgaard.]

gerning, at paa Grund af den Udførelse, Stykket nu en Gang fik af de to fremragende Kunstnere, der bar Hovedrollerne, blev det en knaldende økonomisk Succes. Jeg fremfører dette som Bevis for, hvor uhyre vigtigt det er at have de rigtige Kunstnere til at optræde i Rollerne. Og ser vi paa et Stykke fra det kongelige Teater som „Flagermusen“, der jo i sidste Sæson var en knaldende Succes, saa ligger det nu paa Pulterkammeret — ja, det har vist været opført en Gang eller to i Aar —, men det vilde med den rigtige Rollebesætning langt fra være udspillet.

Jeg paastaar altsaa, at økonomisk set er den rigtige Udførelse det alt afgørende for, om en Skuespilscene kan trække Hus. Men nu maa man jo huske, at i Fremtiden faar vi ikke blot $\frac{3}{5}$ Tilskuerplads, eller hvor meget det nu drejer sig om, der skal fyldes hver eneste Aften, men vi faar vel $1\frac{1}{4}$, maaske op til $1\frac{1}{2}$ at fylde hver Aften. Og her maa jeg hævde, at det afgørende drejer sig om at have de rigtige Kunstnere.

Men hvorledes har det nu i den Henseende udviklet sig under den nye Ledelse? Ja, nu ved jeg nok, man vil sige, at Kunstnere er et vanskeligt Folkefærd, og at man ikke kan tage Hensyn til, hvilke personlige Sympatier eller Ikke-Sympatier de kan have — hvis de vil gaa, maa de gaa, hvis de ikke vil arbejde under de Vilkaar, man byder dem, ja, saa maa de gaa —, men jeg synes, det er lidt rigeligt mange, der er gaaet, og som den tidligere Undervisningsminister Hr. Byskov har udtalt — jeg kan ganske give ham Ret, jeg har selv haft lignende Tanker, og de ligger heller ikke saa forfærdelig højt oppe, at man ikke selv skulde kunne hitte paa dem —, det lyder meget godt at sige, at naar en stor Skuespiller faar 50 000 Kr. om Aaret, saa faar han alt for meget, men hvis han nu spiller 150 000 Kr. ind, saa bliver der dog alligevel en meget anselig Fortjeneste ved at have ham. Jeg nævner blot dette for at vise, at det Beløb, en Skuespiller faar, ikke er det ene afgørende, man maa ogsaa i højeste Grad regne med den Værdi, det er at have ham. Men et Faktum er det altsaa, at den Ledelse, vi har haft paa det kongelige Teater sidste Aar, har bevirket, at saa betydelige, ja saa fremragende Kunstnere som Hr. Reumert og Fru Bodil Ipsen for længst har forladt Teatret, at en saa fremragende Kunstner som Eyvind Johansen Svendsen, saa vidt jeg ved, har bundet sig til et andet Teater, og at den efter nogles Mening ogsaa meget fremragende Skuespillerinde Fru Else Skouboe har givet Til-

sagn om at ville lade sig knytte til et andet Teater.

Jeg maa da spørge: Finder den højtærede Undervisningsminister det økonomisk forsvarligt, at Teatrets Leder i saa ringe Grad forstaar at holde paa de Kunstnere, som nu en Gang er en absolut nødvendig Betingelse for, at to Scener skal kunne fyldes hver Aften? Jeg kan dog ikke tro andet end, at enhver, der vil se økonomisk paa Forholdene, vil erkende, at det ikke gaar an at give sig til at spille paa to Scener uden at have de allerypperste Kunstnere til at optræde paa dem — dem kan man ikke have spillende paa andre Teatre, maaske saa fortrinligt, at det teaterelskende Publikum gaar derhen fremfor i det kongelige Teater.

Men bortset herfra kan det ikke bestrides, at der har været overordentlig megen Uro om det kongelige Teater. Jeg tror heller ikke, man tager fejl i, at den Popularitet, som det kongelige Teater i hvert Fald i overmaade store Kredse indenfor Københavns Borgerskab havde for et Aars Tid siden, i ret høj Grad er i Tilbagegang, og at den Kølighed overfor Teatret, der allerede for Aar siden fandtes i Provinserne, og vel navnlig paa Landet, næsten har forandret sig til isnende Kulde. Jeg spørger da — og det er naturligvis af økonomiske, ja, i høj Grad af økonomiske Hensyn, men ogsaa af Kærlighed til det kongelige Teater —: Kan man ikke snart vente at faa faste Forhold paa Teatret, saaledes at man ved, hvem der skal staa i Spidsen for Teatret i den Tid, der nu kommer, og som ganske utvivlsomt, det har jo den Tid, der hidtil er gaaet, allerede vist, vil blive særdeles vanskelig; kan vi, om jeg saa maa sige, ikke snart faa virkelig Fasthed i dette Forhold? Vi har jo i de sidste Dage set en besynderlig Historie om, at der efter Undervisningsministeriets Opfattelse er indsendt en Orlovsbegæring for 1 Aar til Teatret, men nu forlyder det gennem Bladene, at det var en Misforstaaelse. Er dette ikke ogsaa af den Slags Ting, som ikke bør kunne finde Sted indenfor Ledelsen af et saa stort Foretagende, at man ikke ved, om Ansøgninger af den Art er alvorligt ment eller ikke? For mig staaar det saaledes, at der er store økonomiske Interesser forbundet med nu at gribe rigtigt, gribe rigtigt i den Forstand, at man i hvert Fald ikke paa Forhaand kan sige, at den Leder, man har, bliver en Hindring for, at de Kunstnere, som Teatret nu en Gang meget daarligt kan undvære, er knyttet dertil. Jeg siger: Kan vi ikke snart faa Sikkerhed for, at de store økonomiske Interesser bliver røgtet paa rigtig Maade?